

Ελληνικό πανηγύρι στο Μόντρεαλ

ταν 13 του Σεπτέμβρη του 1993.

Σύμφωνα με το ορθόδοξο εκκλησιαστικό ημερολόγιο, παραμονή του Σταυρού. Εδώ στην πόλη μας, στο Λαβάλ, γιορτάζει η εκκλησία του Σταυρού που χτίστηκε από την Ελληνική Κοινότητα πριν από λίγα χρόνια και βρίσκεται στο δρόμο Souvenir.

Έχει καθιερωθεί, λοιπόν, από τις εδώ Ελληνικές Κοινότητες να οργανώνουν τριήμερα πανηγύρια, όταν γιορτάζουν οι εκκλησίες, αλλά και όποτε αυτοί το θεωρήσουν κατάλληλο, εκμεταλλευόμενοι οικονομικά τις καταστάσεις που δημιουργούνται εξ αιτίας του φιλότιμου και του θρησκευτικού συναισθήματος του Έλληνα. Ένα από αυτά τα πανηγύρια, λοιπόν, ήταν και το τριήμερο πανηγύρι του Σταυρού.

Η εκκλησία ήταν σημαιοστολισμένη, ενώ έξω στον αυλόγυρο είχαν στήσει τέντες και υπόστεγα, από τη μια μεριά και από την άλλη, οι αετονύχηδες επιχειρηματίες, όπως: σουβλατζήδες, ψήστες γουρουνιών και αρνιών, πωλητές αναψυκτικών και μπίρας, πωλητές βραστού καλαμποκιού γι' αυτούς που νήστευαν λόγω της ημέρας κ.τ.λ. Με άλλα λόγια, η εικόνα θύμιζε ναό του Σολομώντα, όταν πήρε ο Ιησούς Χριστός αγανακτισμένος το βούρδουλα και τον σβουντούρισε με μανία στους πισιούς των εμπόρων.

Ανάμεσα, λοιπόν, στις επιχειρήσεις του ποδαριού και τις τέντες όπου βρίσκονταν τα τραπέζια και οι καρέκλες, υπήρχε ελεύθερος ένας αρκετά μεγάλος χώρος που θα χρησίμευε σαν αλώνι χορού, όπου οι παρευρισκόμενοι μετά την πνευματική και στομαχική τους μετουσίωση, θα ξέδιναν με τον πρωτόγονο αυτό τρόπο έκφρασης.

Πολλοί, αφού έβλεπαν πως δεν υπήρχε πιθανότητα να περάσουν μέσα στην εκκλησία για να προσκυνήσουν, γιατί η ουρά ήταν μεγάλη, πήγαιναν και έπιαναν «καλό», όπως έλεγαν τραπέζι, για να είναι κοντά σ' εκείνο των «επισήμων» και άκουγαν τις ψαλμωδίες που διαχέονταν στη βραδινή ατμόσφαιρα από τα μεγάφωνα. Όσοι να πεις κύμινο, τα τραπέζια ήταν όλα πιασμένα από τους «πιστούς».

Στο μεταξύ, οι έμποροι από την αντίπερα όχθη, είχαν ήδη ανάψει τις θράκες και πυρετωδώς έψηναν τα «νηστίσιμα» σουβλάκια, για να μην τους πιάσουν στον ύπνο οι πεινασμένοι του εκκλησιαστικού πληρώματος. Η τσίκνα από τα καμένα λίπη γέμιζε τον αέρα, που εισπνέοντάς τον οι καθισμένοι κάτω από τα αντίσκηνα, άρχισαν ενστι-

κτωδώς να χασμουριούνται, ενώ οι σιελογόνοι αδένες έχυναν ήδη τα υγρά τους.

Τα παιδιά, πιο ανυπόμονα, φώναζαν τις μανάδες να τους πάρουν σουβλάκια. Αυτές τα μάλωναν λέγοντάς τους πως είναι αμαρτία να φάνε προτού απολύσει η εκκλησία.

Αυτά, όμως, δεν καταλάβαιναν. Η μυρωδιά από τα σουβλάκια ήταν ακαταμάχητη. Και δώσ' του να σκουντούν τη μαμά και να της λένε, πεινώ! Η μαμά τα παρέπεμπε στον μπαμπά και αυτός με τη σειρά του πάλι στη μαμά, ώσπου, όπως γίνεται πάντα, τα παιδιά νικούν τους γονείς και για να σταματήσουν να τους ενοχλούν, πήγαιναν να τους αγοράσουν σουβλάκια.

Έτσι, βλέποντας ο ένας τον άλλο που δεν περίμενε να τελειώσει η εκκλησία για να γευτεί τα νόστιμα ψητά, πήγαιναν και έπαιρναν σειρά κι αυτοί να αγοράσουν. Ήταν βέβαια και ο λόγος ότι τώρα είναι νωρίς ακόμα και θα προφθάσουμε να πάρουμε να φάμε. Αργότερα θα μαζευτούν όλοι και άσε που θα περιμένουμε ώρες στην ουρά, αλλά μπορεί και να μην φθάσουν και θα μείνουμε νηστικοί.

Σε λίγα λεπτά σχηματίστηκαν δυο μεγάλες ουρές. Μια στην είσοδο της εκκλησίας και μια στην πλευρά των φαγάδικων. Βέβαια, αυτή των φαγάδικων προς απογοήτευση των παπάδων, αλλά προς αγαλλίαση των εμπόρων ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη. Έτσι, λοιπόν, μέσα στις κατανυχτικές ψαλμωδίες και τα «κύριε ελέησον», σύσσωμος ο κλήρος του Μόντρεαλ και των περιχώρων χαίρονταν για την αθρόα προσέλευση των πιστών. Χαίρονταν και οι έμποροι ευχαριστώντας το Θεό που οι δουλειές τους πήγαιναν καλά. Χαίρονταν και οι παρακαθήμενοι που έχοντας πια γεμίσει τις κοιλιές τους παραπονιόντουσαν που το παρατραβούσαν οι παπάδες και δεν έδιναν απόλυση για να παίξει η μουσική και να χορέψουνε.

Για να μην τα πολυλογούμε ήρθε και η απόλυση! Τις ψαλμωδίες διαδέχθηκε η παραδοσιακή ελληνική μουσική που έπαιζε στη διαπασών. Οι γείτονες, όσοι δεν ήταν Έλληνες, βλαστημούσαν που τους διαταράσσαμε την ησυχία. Εμείς, όμως, συνεπαρμένοι από την υπέροχη πανδαισία, χοροπηδώσαμε τραγουδώντας, λες και βρισκόμασταν σε χωριάτικο υπαίθριο πανηγύρι.

Εκείνη την ώρα, λες και στέρεψε ο ωκεανός και η Ελλάδα ήρθε και κόλλησε δίπλα στον Καναδά. Εκείνη την ώρα, που η πλειοψηφία των χορευτών ήταν νέα παιδιά που είχαν μάθει τους ελληνικούς χορούς από τους εθnikοτοπικούς συλλόγους των γονιών τους και από τα ελληνικά σχολεία, καμαρώνοντάς τα σκεφτόμουν, πως αυτό είναι το πιο μεγαλειώδες της αποψινής εκδήλωσης. Ναι, αυτό είναι, είπα. Τα νιάτα μας, τα ελληνόπουλα, η γλώσσα μας, τα τραγούδια και οι χοροί μας. [...]

Βησσαρίωνας Χατζηδαιίδ
(Καναδάς)